

תפילה למשה

יוצא לאור על ידי בית הכנסת "תפילה למשה", שכונת נאות יצחק, לוד

בראי הפרשה / מאת הרב משה יוחאי רז שליט"א, רב בית הכנסת

תדאג לעצמך

פרשתנו פותחת בפסוק: 'וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׁים לְפָנֶיךָ'. מבאר רבנו חיים בן עטר זיע"א בספר הקדוש "אור החיים", שמה שאמר הכתוב 'לְפָנֶיךָ', הכונה כי הגם שדבר זה שהקונה עבדו יצטרך לשלחו אחר שש שנים הוא דבר חסר רצון, בכל זאת תשים הדברים לפניך, כי מצוה זו לזכות כל אחד מהם היא, שאם יתהפך עליו הגלגל ויהיה עבד, אזי לא יעבוד בו האדון לעולם, ועל ידי כך יתרצה האדם לנהוג כך גם עם עבדו, כדי להטיב לעצמו באחריתו.

המעשה הבא יסביר את דבריו של האור החיים הקדוש בצורה טובה:

במדינה אחת היה שר החינוך נאנק תחת קיצוצי האוצר בתקציב משרדו. בלית ברירה הוא הזמין את שר האוצר לסיור במוסדות החינוך, וזה נענה להזמנה ובא בלויית עוזרו האישי. שר החינוך הראה לעמיתו את המבנים המוזנחים, הציוד המיושן והסביר את הצורך המידי בשיפוץ. השר ראה ושמע וכך אמר: "רוצה הייתי לעזור, אבל אין אפשרות - השמיכה קצרה לא ניתן לפרוץ את מסגרת התקציב".

למחרת הזמין שר הבריאות את שר האוצר לסיור, והתמונה חזרה על עצמה: מנהל בית החולים התאונן על מחסור בכוח אדם, על ההזנחה במחלקות, כמו כן העלה בפני השר את צורך במכשור חדיש ובתרופות נחוצות ותוספת תקציב משמעותית. שר האוצר שומע, ומורה לעוזרו הנאמן: "רשום! לאשר את התקנים הדרושים, לרכוש את התרופות, לקנות את הציוד ולבנות אגפים נוספים בדחיפות!". הסיור אכן הניב פירות.

בדרכם חזרה, העז העוזר ושאל: "מה קרה אדוני השר?! אמש הקשחת עמדות. אמרת שהשמיכה קצרה, שאסור לפרוץ את המסגרת. ואיך, לפתע פתאום, יש את כל הכסף הדרוש!?"

"אינך מביין?" השיב השר. "אני, בבית הספר כבר לא אלמד"... אבל לבית חולים יש סבירות גבוהה שאגיע..."

למעשה השר דאג לעצמו...

כך הוא העניין אצלנו, התורה רומזת לנו שכדאי לנו לקיים את כל המשפטים והחוקים הכתובים בתורה, כגון דיני עבד עברי וכדומה, גם אם איננו נכללים כרגע בקטגוריית העבדים ואין לנו שום הנאה מזכויות העבדים, אל לנו לשכוח שגלגל הוא שחוזר בעולם וה' זה משפיל זה ירים, והיום אתה אולי אדון ויתכן שמחר תהיה עבד, והסבירות שמימוש חוקי העבדים יועיל גם לך בבוא היום שתצטרך ח"ו. (דבר תורה)

הבה נדאג גם אנו לעצמנו, נעסוק בתורה ונרבה בקיום המצוות, כדי שהבניין הנצחי שיבנה ממעשינו, לעולם הבא, יעמוד על תילו בהידור.

בפתח הגליון

האדמו"ר מבאבוב, רבי נפתלי הלברשטאם, ביאר את הפסוק בפרשתנו 'אִם בָּגַפוּ יָבֵא בָּגֶפּוֹ יֵצֵא' - אם האדם ילך ויבוא בזה העולם בגפו, ללא תורה ומצוות, אזי חלילה בגפו יצא מן העולם. ומה יענה ליום פקודה בעת שישאלוהו קבעת עתים לתורה.

ולפי דרכו יתפרש המשך הפסוק 'אִם בָּעַל אִשָּׁה הוּא וַיֵּצֵאָהּ אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ' - אם עסק בתורה הנקראת 'אשה' (כמו שכתב החיד"א ביוסף לחק), אז תצא התורה עמו, והיא מגינה עליו ושומרת עליו מפני המזיקים, וכמו שנאמר 'בְּהִתְהַלֵּךְךָ תִּנְחָה אִתְּךָ בְּשֹׁכְבְּךָ תִּשְׁמָר עֲלֶיךָ וְהִקְיֹצֶת הִיא תִּשְׁיָחֶךָ'.

התורה שומרת על האדם בעולם הזה, כי 'אדם בלי תורה כדג בלי מים', ועומדת לו לחומה בעולם הבא.

חזקו ונתחזקה בלימוד התורה הקדושה, כי ממנה תוצאות חיים.

שבת שלום, וחודש טוב ומבורך!

פרשת משפטים

כ"ז בשבט תשע"ז - שבת מברכיך

הפטרה: 'הדבר אשר'

גליון מספר 24

זמני השבת (לפי אופק לוד):

הדלקת נרות: 16:58

צאת שבת: 17:50

רבנו תם: 18:2

המולד: יום שני בשעה 8:47, ו-14 חלקים

ראש חודש אדר א' ביום שלישי ורביעי הבעל"ט

"משנכנס אדר מרבנים בשמחה"

אמרת השבוע

רק שבתו יתן ורפא ירפא - על ידי שמירת שבת זוכים לרפואה

בפרשתנו נאמר: **כִּי יִגְנֹב אִישׁ שׂוֹר אוֹ שֶׁה וּמִבְּחֹ אוֹ מִכְּרֹ חֲמֹשֶׁה בְּקֶרֶת יִשְׁלַם תַּחַת הַשּׁוֹר וְאַרְבַּע צֵאֵן תַּחַת הַשֶּׁה**. ורבותינו עמדו על זאת מה פשר הדבר שיש לגנב הפרשי תשלומים לשה פחות מהשור. ואמרו כי "הם הקדוש ברוך הוא על כבודן של הבריות!". שור שהולך ברגליו ולא נתבזה בו הגנב לנושאו על כתפו, משלם חמשה. שה שנושאו על כתפו, משלם ארבעה הואיל ונתבזה בו.

והדברים מפליאים, הלא אדם זה על עצמו לא חם, והלך וגנב, מה לנו לחוס עליו, ועוד בסוג בזיון אשר כזה.

אכן, האל לנו אל ברחמנות, מלמדנו, הלא סוף סוף ה"גנב" הלז, גם הוא יש לו נפש, יש לו איזהו רגש, וספג "בזיון", אומר לנו הקדוש ברוך הוא "עליכם להתחשב בנפש המבוזה הזו" הנה התבייש ולכן יש "להתחשב" עימו. וזאת להוציא ממחשבות קצת בני אדם, שאומרים, איש כזה שעושה כך ועושה כך, שיאכל מה שבישל. אך אצל בורא עולם אינו כן! כי עליך לעורר רחמין גם על איש אשר כזה, לרדת חדרי בטנו ולשאת עימו כביכול בבזיונו. וכן מצאנו עוד (בסוף פרשת יתרו) שהזהיר האל 'ולא תעלה במעלות על מזבחי, כי אז צריך להרחיב פסיעותיו אל מול אבני המזבח והוי כבזיון, הרי דברים קל וחומר: "ומה אבנים הללו שאין בהן דעת להקפיד על בזיונם, אמרה תורה הואיל ויש בהן צורך לא תנהג בהם מנהג בזיון. חבירך שהוא בדמות יוצרך, ומקפיד על בזיונו על אחת כמה וכמה". והובא בפירוש רש"י שם.

ולכן צריך ליקח מוזאת, שגם ילד קטן אשר יודעים מעשיו, אין להפתיעו ולביישו או כל כיוצא בזה כי אז מתבזה. והקדוש ברוך הוא מואם באכזריות זו. וכן אפילו יכול להפתיע את אדם אשר למשל "גנב" ולארום לו ולתופסו בשעת מעשה אסור לעשות כך, רק יעשהו באופן אחר, כי כל "בושה" חמור אצל הקדוש ברוך הוא, ויש צד ש"בושה" גרוע מהורגו, [ראה סנהדרין (דף מה.) ועיין במציעא (דף נה: נט.) ובספרי אור שבעת הימים (ח"א עמוד שב שג.)]. וכל שכן, שאין לאדם לבייש את אשתו, כגון שחפיץ לדכאה ומוצא דבר גנות לביישה ח"ו, אוי לו מיום הדין אוי לו מיום התוכחה, שעושה כן למי אשר בשר מבשרו אשת חיקו. וכל שכן משנה זהירות לבייש אב או אם לא תהא כזו. וצריך הרבה התאפקות בדברים כאלו לפעמים, והנסיון גדול. אבל כאשר רואים עד היכן התחשב הקדוש ברוך הוא באנשים זולים שלא לזלזלם, כל שכן שעלינו ליזהר ולהיות עם לב רגיש ומלא רחמנות על הכל.

וכדרך שאדם נוהג למטה – כאן יתנהגו עימו מלמעלה. וכאותו מעשה שסיפרו לנו בגמרא (כתובות סז:) שהיו זוג נותנים צדקה לאדם פלוני בסתר וכשהפתיע אותם לראות מי הם, העדיפו לישרף בתוך האש ובלבד שלא יגרום "איזו מה שהוא" של בושה לזולתם. ובזוהר הקדוש (במדבר קע"א:) מסופר שרצו לעשות משפט לתלמיד קטן על אשר גרם בעקיפין לחבירו שיתבייש בשאלותיו הבטלות לפני רבו וחבריו. ע"ש.

הרי לנו גודל הזהירות. ואזהרה זו צריכים לדעת מורים ומורות בבתי ספר ובסמינרים ובישיבות, ורבים וכל אדם למקטון ועד גדול. והאלקים יביא במשפטו על כל דבר כזה הבא בישירות או בעקיפין. אבל הנזהר באלו, שלזמו ישגא כנהר.

סיפור לשלחן השבת / הכל מוכתב

הגאון הצדיק רבי מאיר חדש זצ"ל סיפר, כיצד בהתבוננות בדרכי ה' רואין שאין שיעור כלל למעשי האדם, וכי כל מעשה ולו השיעור הקטן ביותר מוכתב הוא מלמעלה.

היה זה בימים הראשונים שלאחר המהפיכה ברוסיה, בה הדיחו את הצאר ניקולאי מכסאו. אותה תקופה היתה מלאה אנדרלמוסיה. הצאר הודח, אבל לא קם עדיין משטר יציב במקומו. היתה זו תקופה של אין מלך! ואיש הישר בעיניו יעשה. כל מיני כנופיות קמו ועשו כטוב בעיניהם, והצד השווה שבהם, שכולם שדדו וחמסו, גזלו ובזזו, נישלו את העשירים ומוטטו את המסחר והכלכלה.

בין הכנופיות שקמו אז, היתה אחת מסוכנת ונועזה ביותר. היתה זו הכנופיה שהקים שודד בשם פטלורה, ועל שמו נקראו כל אנשיו: "הפטלורצ'קים". אלה הטילו חיתתם על הכל, במיוחד על יהודים. הם הסתובבו עם רובים בידיהם, חמסו ובזזו, היכו והרגו, ובמיוחד נשפך זעמם על יהודים. כל יהודי שיצא לרחוב – סיכן את נפשו בזה, כי הללו היו אכזרים והורגים בדם קר וכלי כל מחשבה שניה, ורבים מישראל נפלו בידם כצאן לטבח!

יום אחד, מספר רבי מאיר, מוכרח הייתי לצאת לרחוב כדי להגיע למקום כלשהו. הספקתי רק לפסוע מרחק קצר, ומיד הגיח מולי אחד מרוצחי הכנופיה הזו ותפס אותי. הבנתי מיד כי גורלי נחרץ ולא נותר לי אלא לומר וידוי. הוא תפס בי בחזקה והוביל אותי לאיזו תחנת משטרה. בדרך הספקתי לומר חמש פעמים וידוי, ומיד כשהכניס אותי לתחנת המשטרה, העמיד אותי ליד קיר והתכונן לירות בי, הוא אז ממזי אחרה כשני מטר, כדי שיוכל לכוון ברובתו היטב למול ראשי, אבל נדמה היה לו שאינני עומד מכון בדיוק לקנה הרובה. – המחשבות שחלפו באותם רגעים היו איומות, ידעתי שרגעיי אלו הינם האחרונים בחיי, ואמונתי היתה שאין בידי לעשות דבר מה.

אותו אכזר לא היה מוכן לזוז ממקומו והתעקש דוקא שאני אזוז ושאוון עצמי למול קן הרובה... הוא צעק עלי צעקות אימים: לזוז!! ואני הייתי מוכן להישמע לו, ידעתי שאין בפסיעה זו או אחרת שיעור רוע הגזירה, ומה חשוב לי כבר אם אזוז כמה סנטימטרים, אלא שאברי לא נשמעו לי, הדם קפא בעורקי ולמרות רצוני לא יכולתי פשוט לזוז אפילו מרחק כלשהו. הרגשתי עצמי משותק. – הרוצח ממשיך לצרוח כנגדי ולקלל: בשום אופן לאן לא אני אזוז, אלא אתה תזוז! ואני, כפי שאמרת, רוצה אבל לא יכול!...

תוך כדי הצעקות נפתח לפתע חלון קטן מכיוון החדר השני, ואיזה קצין שישב שם שואל: מה אתה צועק כל כך? והרוצח משיב לו: הבאתי לכאן איזה יהודון לירות בו, אני מבקש ממנו לזוז לכיוון הרובה והוא מסרב... גוער בו הקצין ואומר לו: הנח לו, תן לו ללכת... מיד הוא הוריד את הרובה ואומר לי: לך!...

יצאתי החוצה ואני אומר לעצמי: רבונו של עולם, אין שיעור לגודל מעשיך, הן חיי ניתנו לי עכשיו במתנה, ממש תחיית המתים, כבריה חדשה, ומכאן ראיתי מה כוחה של כל פעולה שעושה השם יתברך ואף אם האדם אינו עושה פעולה שיש בה שיעור, יש בה לעתים הצלת חיים של ממש.

ברכת 'אלהי נשמה'

תקנת הברכה

ברכה זו היא להודות לשם ה' על שמחזיר לנו את הנשמה בכל בוקר.

בימי קדם היו מברכים ברכה זו בשעה שהקיץ האדם משנתו, תיכף ומיד, להודות לשם ה' שהחזיר לנו את הנשמה שהפקדנו בידו בלילה, אבל מפני שבזמן הזה אין ידנו נקיות מנגיעה במקומות המטונפים בשעה זו, לכך אנו מברכים אותה רק אחר נטילת ידים, וכן שאר כל ברכות השחר, ואין לברכם קודם.

ברכה זו כוללת הודאה על נפש ועל רוח ועל נשמה. וגם על כח הדיבור הנמשך מן הנשמה. ובכלל הודאה זו יתכוין להודות על שלא נברא בהמה.

'אלהי נשמה'

באומרו 'אלהי נשמה' צריך לתת ריוח בין תיבת 'אלהי' לתיבת 'נשמה'.

כשאומר 'אלהי נשמה' יכוין בשילוב אותיות 'נשמה' עם אותיות שמו. והיא סגולה שלא ישכח שמו ליום הדין.

המדור להצלחת דוד בן סימיה הי"ו ובני ביתו

דבר תורה לשלחן השבת

סעודה ראשונה

וְאֵלֹהֵי הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּפְנִיחֵם. פִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרִי (כא, א-ב)

נשאלת השאלה, מדוע התורה פותחת את משפטי התורה דווקא במצוות של עבד, ולא בדברים המסמלים יהדות כמו תפילין, ציצית ושבט.

והתשובה לזה, להורות שכל מצווה חשובה, כקטנה - כגדולה, וצריך לקיים כיוון שאין אנו יודעים מתן שכרן של מצוות.

משל למה הדבר: סוחר יהלומים העתיק את מקום מגוריו כשבדעתו לפתוח חנות יהלומים בעיר מגוריו החדשה. בדרך אל העיר תקפוהו שודדים ומשראו את שקית היהלומים וביקשו לקחתה, הסביר להם כי אין אלו אלא זכוכיות של כוס שנשארה כמזכרת מאביו... ובכדי שיאמינו לו המשיך להסביר: "כדי שאחי יאמין לי שהיא נשברה, אני נושא אותך עימי להראות לך שלא יחשדני שגזלתה מעימו... השודדים אכן "קנו" את הסיפור ופטרוהו לאחר שנפרד מכמה שטרות של מזומנים שהיו בכיסו...

לאחר שהגיע לעיר פתח חנות והצליח מאד במסחרו. והנה יום אחד כשעברו שם השודדים הכירו מיד את בעל המקום והבינו שנפלו קרבן לתרמית שהכין עבורם... נכנסו מחופשים כקונים רגילים וזיהו מיד את ה"זכוכיות השבורות", שאלוהו למחיר האבן וזה השיב באדיבות: כמה מליונים טובים... הו... אז רק הבינו מה הפסידו והתחרטו שפטרוהו ללא כלום...

והנמשל: כשיגיע האדם לעולם הבא, יראה כי המצוות הקלות שחשב שהם בסך הכל "זכוכיות שבורות" הם בעצם יהלומים יקרי ערך לאין ערך ושיעור. ואז יאמר האדם לא חבל שלא ניצלתי כראוי?

אז בואו ונקיים מצווה קלה כחמורה בכדי שלא נבוש על ה"פיספוס"... שהיה זמין לנו בכל יום. (דבר תורה)

סעודה שניה

הֲנֵה אֶנְכִי שֵׁלַח מִלְאָךְ לְפָנֶיךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּדֶרֶךְ וְלִהְבִּיאָךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הִכְנֵתִי (כג, כ)

יש להבין מה הדיוק בפסוק שאמר "מלאך לפניך", אפשר היה לומר רק "מלאך", מדוע הדגיש הפסוק לומר "לפניך", האם יש איזה הבדל אם המלאך הולך לפני עם ישראל או מאחריהם?

רבי יעקב מדובנא ביאר כי למה הדבר דומה, כאשר אנו רואים גודו צבא וחרבותיהם שלופות בידיהם, והם הולכים בדרך, וביניהם נמצא אזרח, הנה יש שתי סיבות לזה: 1. יכול להיות שהאזרח הזה הוא שר צבא או שר נכבד מאוד, ולכן הצבא חולק לו כבוד ומלוה אותו. 2. אולם אפשר שהאזרח הזה הוא עבריין מועד שרוצים להכניס אותו לבית הסוהר, והצבא מלווה אותו עד פתח בית הסוהר.

ובכן איך נוכל לדעת אם האזרח הזה הוא שר או שהוא עבריין, הסימן הוא בזה: אם רואים שהאזרח צועד בראש והצבא הולך אחריו, זה מראה שהאזרח הוא עבריין והצבא הולך אחריו כדי שלא ימלט. אבל אם רואים שהצבא צועד בראש, זה סימן שהאזרח הוא שר נכבד, והצבא צועד לפניו כדי לכבדו.

ובזה מוסבר דיוק הפסוק: הֲנֵה אֶנְכִי שֵׁלַח מִלְאָךְ לְפָנֶיךָ - 'לפניך' דוקא, כלומר שהקדוש ברוך הוא חפץ בעם ישראל ומרוצה מהם, והם יקרים ונכבדים בעיניו, ולכן המלאך מתקדם לפניו לכבודו וכן לשמור אותם, כמו שכתוב (תהלים צא, יא) כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לְךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ. (כרם ציון)

סעודה שלישית

רַק שָׁבְתוּ יִתֵּן וּרְפָא יִרְפָּא (כא, יט)

ברבותינו דרשו: מכאן שניתנה הרשות לרופא לרפאות.

בעיר אחת גר סוחר, עשיר גדול, שהיה מזלזל תמיד במנהג החסידים ההולכים לרבי לבקש ברכה וישועה. פעם אחת חלתה בתו של העשיר במחלה קשה. ניסו הרופאים כל מיני רפואות, ולבסוף התייאשו מלעזור לחולה. העשיר לא ידע את נפשו מרב צער, והתהלך כל היום כשעל פניו הבעת סבל.

יום אחד פנה אליו שכנו ואמר: שמע עצתי! לך לר' דוד משה מצ'ורטקוב, ובקש ממנו שיתפלל בעבור בתך החולה. חשב העשיר בלבו: אני, שכל ימי זלזלתי בברכות הרבנים, אלך עכשיו בעצמי לבקש ברכה?! אולם מי יודע? שמא ברכתו תעזור... נכנס העשיר לחדרו של הרבי ובקש ברכה לבתו.

"ומה אומרים הרופאים על מחלתה של בתך?" שאל הרבי. "לצערי הרב נלאו ממנה ונתייאשו מלנסות למצוא לה תרופה"... ענה האיש בצער. - ומי נתן להם רשות להתיאש ממנה?! הרי ניתנה להם רשות לרפאות ולא להתיאש! - זעק הרב!!!

דע לך, כי אנו אומרים בכל בוקר בתפילת השחרית "מצמיח ישועות", ואין אנו אומרים "הצמיח ישועות", מפני שהקב"ה מצמיח ישועה בכל רגע ורגע, שוב לביתך ותראה ישועות! ואכן החלה בתו להתאושש ממחלתה, עד שהחלימה ממנה לגמרי.

המדור להצלחת ולרפואת חנה בת שפרה תחי' ובני ביתה

נצור לשונך / מתוך ספר 'החיים'

לשון הרע על עם הארץ

אסור לדבר לשון הרע על עם הארץ.

על מי ששב מדרכו הרעה

אסור לספר על מעשיו בעבר של אדם שחזר בתשובה וכעת מתנהג כראוי.

לשון הרע על מתים

אסור לספר לשון הרע על מתים ואפילו אם היו עמי הארץ, וכל שכן אם היו תלמידי חכמים, וכל שכן אם מבוזה דברי תורתם.

מסיח לפי תומו

אסור לקבל לשון הרע אפילו ממסיח לפי תומו - הכוונה שאסור לקבל אפילו מאדם שבתוך דבריו בלא כוונה רעה משתמעת איזו גנות של חבריו כבדרך אגב וניכר הדבר שלא השמיע את הגנות בעורמה בדרך רמז וכן שאינו משקר בדבריו, בכל זאת אסור להאמין.

מפי שני אנשים

אסור לקבל לשון הרע אפילו אם שמע אותה מכמה אנשים כשרים, רק לבית דין יש רשות לקבל כאמת עדות ששמעו מפי שני עדים.

המדור להצלחת אורית בת חנה תחי' לזיווג הגון

שיעור בהלכות שמירת הלשון

מידי מוצאי שבת בשעה 20.30

מפי הרב משה יוחאי רוז שליט"א

בבית הכנסת תפילה למשה, לוד

שאלות ותשובות / משלחנו של רב בית הכנסת

אם צריך להרבות בשמחה באדר א'

שאלה: מה שאמרו "משנכנס אדם מרבים בשמחה", האם נוהגת השמחה גם בחודש אדר א'.

תשובה: כתב בספר בית עובד (דף קעז ע"ב): מה שאמרו משנכנס אדר מרבין בשמחה, הנה בשנה מעוברת מתחיל מאדר שני. ע"כ. והובא בספר מועד לכל חי (סימן לא אות נב). ואולם בספרי "עטרת זהב" על פורים (פרק א הערה ד) הארכתי בזה, והבאתי שם ראיות רבות מדברי הפוסקים שיש להרבות בשמחה גם באדר א'. ומה גם כי גם חודש אדר הראשון כרוך הוא בישועתן של ישראל וראוי לשמוח בו. וכן פסק בשו"ת שבט הלוי חלק י' (סימן קה). ע"ש. וטוב לב משתה תמיד.

שינה עם טלית קטן

שאלה: האם מותר לישון עם ציצית.

תשובה: מותר ומצוה. וזוהי דעת רבנו האר"י ז"ל וכמו שכתוב בשער הכונות (דרושי תפלת ערבית דרוש א) בזה הלשון: דע כי לילה לאו זמן ציצית הוא כנזכר בגמרא. אמנם אין זה אלא בטלית גדולה שמתעטפין בו בשעת התפלה וכו', אבל הטלית קטן בחינתו הוא מבחינת זמן הקטנות וכו', ולכן נוהג אפילו בלילה וכו', ולכן צריך לזהר שלא להסיר מעליו ציצית קטן לא ביום ולא בלילה, וישכב עמו בלילה ויעיל מאד לבטל כחות החיצונים, ואין זמן שצריך להסיר אותו מעליו אלא בכניסתו לבית המרחץ. עד כאן לשונו.

סגולות

לתיקון הברית - שובבי"ם

לומר 'ברוך שמי' בכונה גדולה. לראות בספר התורה היטב סמוך לשעת הקריאה בתורה.

יתן לצדקה שלש פרוטות בפסוק 'ואתה מושל בכל' (כתפילת 'ויברך דוד').

להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת.

לרוץ לכל דבר מצוה.

ללמוד בזוהר הקדוש ותקונים בעת שיוכל, ובספר תהילים.

לשים שלום בין אדם לחברו, ובין איש ואשתו.

שלא לדבר כלל בבית הכנסת, אפילו לדבר מצוה, חוץ מדברי תורה.

(מועד לכל חי לרבנו חיים פאלאג'י)

המדור להצלחת זוהר בן רבקה הי"ו

שיעור במוצאי שבת

מפי הרב משה יוחאי רז שליט"א

מידי מוצאי שבת בשעה 20.30

בספר "חפץ חיים" ו"מסילת ישרים" יוגש כיבוד קל!

שיעורים לנוער

צעירי השכונה מוזמנים לשעה של קורת רוח

בימים שני ורביעי בשעה 18.30

בתכנית שאלות ותשובות, סיפורים והמון שמחה עם הרב משה יוחאי רז שליט"א

ניתן להאזין לשיעורי רב בית הכנסת

הרב משה יוחאי רז שליט"א

ב"קול הלשון"

03-617-1068 שלוחה 33

☑ שיעורים אקטואליים דיניי ממונות - שלוחה 20
☑ סדרת שיעורים מרתקת בהלכות שבת ובעניני התפילה - שלוחה 9

הגליון מוקדש לרפואתם השלימה של:

מאיר בן מיסי הי"ו, דוד מוזיג בן אסתר הי"ו, משה בן ליאנה הי"ו, עמי בן סמדר הי"ו, יעקב בן שולמית הי"ו, נסים בן ג'ולי הי"ו, אחי אסתר בת פולט תחי', מוניק בת סליקה תחי', רוחם בת דניאל תחי', אורטל נעה בת רבקה תחי', נטלי בת שירן תחי', נורה בת דינה תחי', שולה סעדה בת בתיה תחי', ציונה בת בניה תחי', רבקה בת גילה תחי', סוזן בת יקוט תחי', שושנה בת תמר תחי', רוני בת מאיר תחי', ולרפואת כל הפצועים הי"ו בתושחי'

פרנס השבוע

ה"ה שמואל מצמבר הי"ו

השי"ת ימלא משאלות לבו לטובה ולברכה, ויזכו הוא ואשתו לראות נחת מכל יוצאי חלציהם מתוך בריאות ושמחה. אמן.

הגליון לרפואת התינוק

עובדיה יוסף בן אושרית הי"ו

הגליון מוקדש על ידי

ידידנו הנכבד, יקר רוח איש תבונה

החפץ בעילום שמו הי"ו

להצלחתו ולהצלחת בני משפחתו השי"ת יהיה בעזרם בכל אשר יפנו, וימלא כל משאלות לבם לטובה ולברכה ברוב נחת ושלוה.

אח יקר! ניתן לסייע בהדפסת הגליון ולהנציח את שמות יקירך, לברכה להצלחה, ולהבדיל לעלוי נשמה. וזכות התורה תעמוד בעדכם!